

הנסיכה ורד וציפור הזהב

כתב וצייר
סרגיי ניקולוף

לפני שנים רבות, במדינה רחוקה, חיה נסיכה
יפהפייה. היו לה שערות אדומות ארוכות ואת
הוורדים היא אהבה כל כך, שכולם קראו לה
הנסיכה ורד. מדי ערב, אחרי שקיעת השמש
הנסיכה ורד יצאה למרפסת ומחאה כף. ואז
הופיעה ממקום בלתי ידוע ציפור זהב ומתיישבת
על כתפה. ומיד שערות של הנסיכה היו זוהרות
באור אדום נהדר.

הציפור שרה בציוץ קסום והנסיכה שרה שיר
ערש נפלא, ואז כולם במדינה היו נרדמים וחלמו
חלומות פז עד אור הבוקר.
כך עברו שנים. כל ערב הנסיכה ורד יחד עם
ציפור הזהב שרו שיר ערש וכל האנשים נרדמו
וחלמו חלומות פז עד הבוקר.

עד שיום אחד קרה דבר איום. מכשפה רעה
אחת שמעה על הנסיכה ורד והחליטה לכשף
אותה.

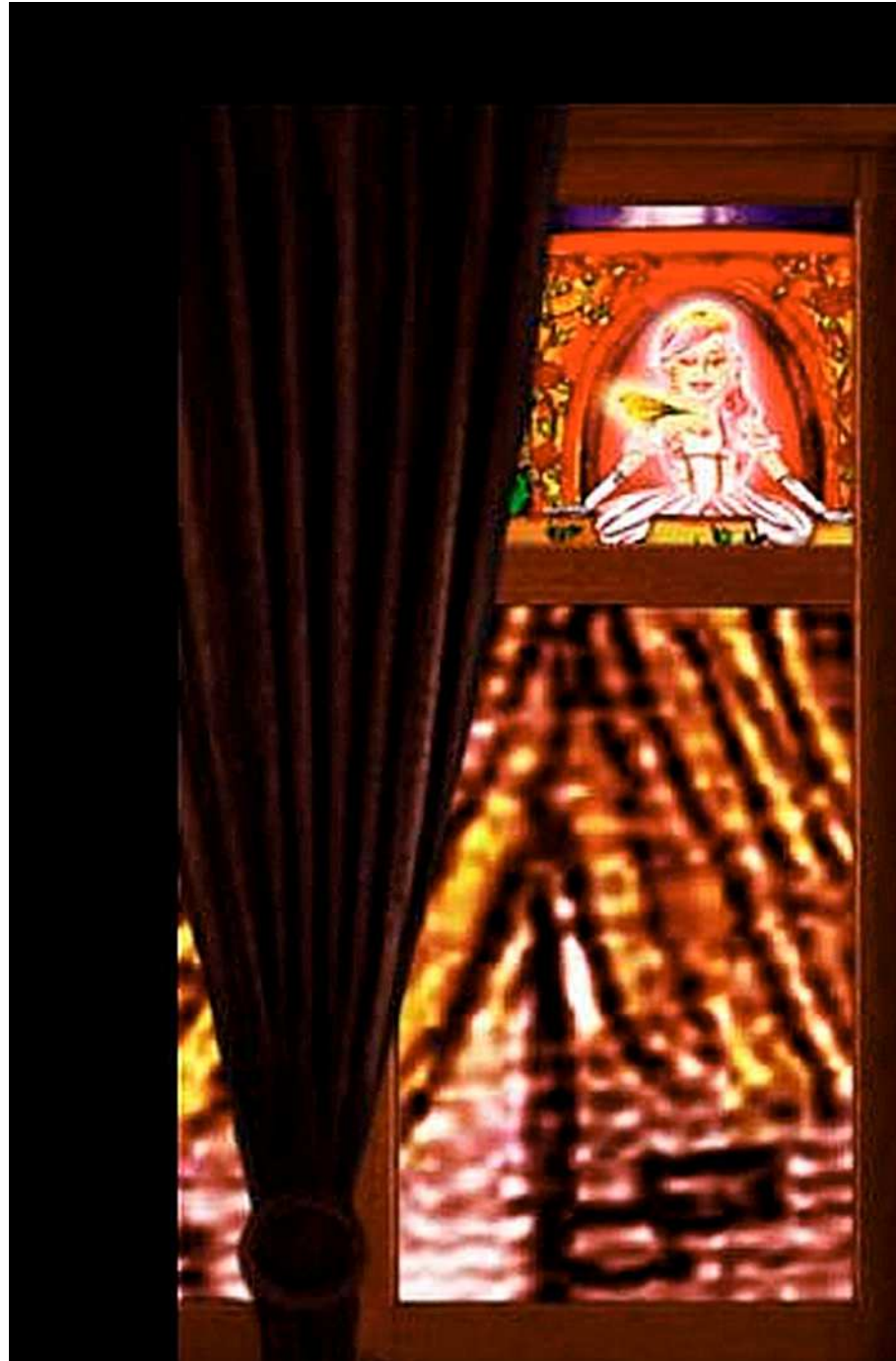
"אברה-קדברה דימדים-דום, צבע הוורד יעשה
עמום." אמרה המכשפה ומיד שערות הנסיכה
ורד נעשו שחורות כמו זפת.

גם באותו ערב הנסיכה ורד יצאה אל המרפסת ומחאה כף. אך כשציפור הזהב הופיעה שערות הנסיכה היו שחורות ולא אדומות. והציפור שרה את הציוץ הנהדר שלה והנסיכה את שיר הערש שלה, וכולם במדינה נרדמו, אך בלילה הזה הם חלמו רק חלומות בלהות וסיוטים.

למחרת בבוקר הנסיכה שאלה בעצב את
הציפור: "אמרי לי ציפור הזהב, מה לעשות כדי
שהאנשים יחלמו שוב חלומות פז עד אור
הבוקר?"
והציפור צפצפה: "שער שחור במי ורד".
העצה הזו הפתיעה את הנסיכה, אך היא קיבלה
אותה בכל זאת.
היא מילאה קערה במים וזרקה על המים עלי
כותרת של ורדים. ואז טבלה את שערותיה במי
הוורד והן נעשו מיד אדומות שוב.

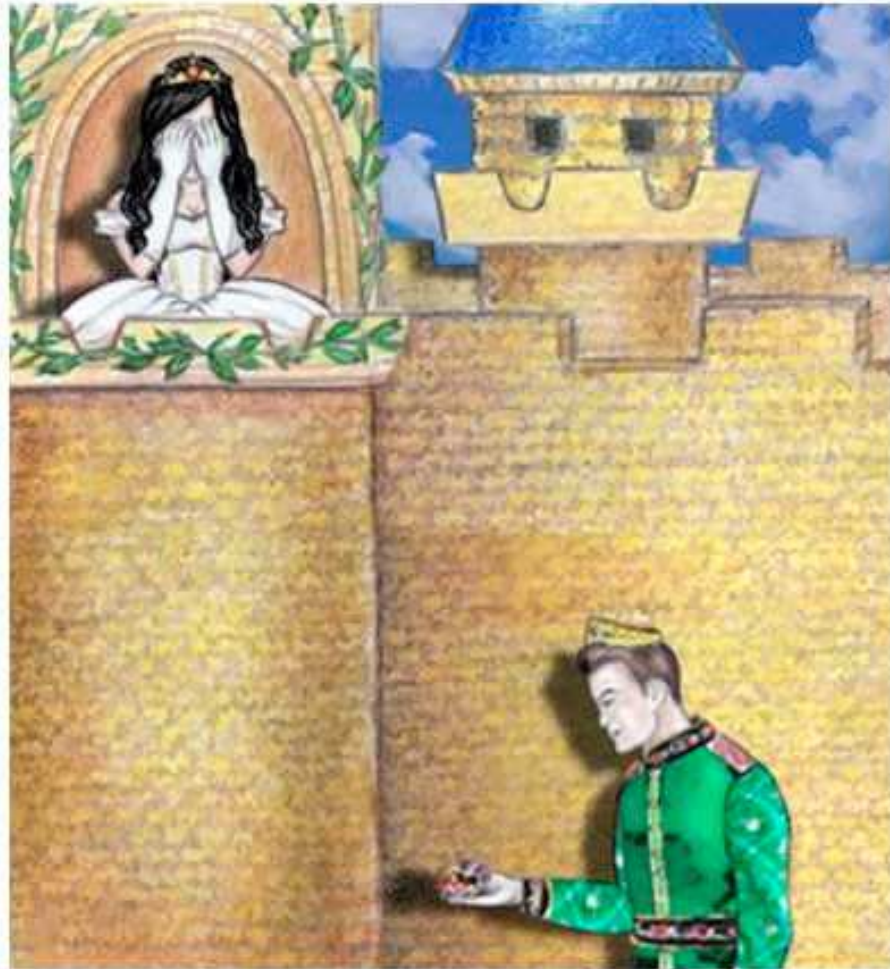
באותו הערב, כשהציפור התיישבה שוב על כתף
הנסיכה, אור אדום של שערותיה האיר שוב את
השמיים. הנסיכה שרה את שיר הערש שלה
וכולם במדינה נרדמו וחלמו חלומות פז עד אור
הבוקר. המכשפה הרעה כעסה נורא שהכישוף
שלה פג והחליטה להטיל אותו שוב.

"אברה-קדברה דימדים-דום. צבע הוורד יעשה
עמום." ושערות הנסיכה נעשו שוב שחורות.
אלא שהפעם המכשפה אספה את כל פרחי
הוורד שבמדינה. "נראה איך תצליחו לשבור שוב
את הכישוף שלי!" לעגה בכעס.

גם הפעם הנסיכה העצובה שאלה את הציפור
"אמרי, ציפור הזהב, איך אוכל לגרום לאנשים
לחלום שוב חלומות פז עד אור הבוקר?"
"שער שחור במי ורד" צפצפה שוב הציפור.
"אבל איפה אמצא פרח של ורד?"
"שער שחור במי ורד" צפצפה שוב הציפור ועפה
מכתפה של הנסיכה.

הנסיכה לא ידעה מה לעשות. היא דאגה כל כך
שעיניה התמלאו בדמעות ודמעה אחת נפלה
מהמרפסת למטה על הארץ. באותו זמן עבר
תחת המרפסת נסיך צעיר ונאה. הוא נעמד
תחת המרפסת של הנסיכה, הוציא מכיסו
קופסה קטנה ומתוכה לקח שורה אדומה יחידה.

הוא התכופף ושם את השערה על הדמעה של
הנסיכה. ופתאום השערה האדומה הפכה לצמח
ורד אדום פורח.
הנסיך קטף את הפרח והגיש אותו לנסיכה.

היא מיד מחה את דמעותיה, הורידה מהפרח
את עלי הכותרת ושמה אותם למים. אחר כך
טבלה את שערותיה במי הוורד האלה והכישוף
פג. כולם התנשפו מהפתעה והמלך שאל את
הנסיך: "אישי הצעיר, איפה מצאת את השערה
האדומה?"

"כשהנסיכה ואני היינו ילדים רבנו ומשכנו זה לזו
בשערות. שעה אחת שלה נדבקה לאצבע שלי
והחלטתי לשמור אותה למזכרת הריב הזה."
"זה נכון, אבא, ומאוד כעסתי עליו. אבל עכשיו
כבר לא" אמרה הנסיכה.
כולם שמחו מאוד. עוד באותו יום נשא הנסיך את
הנסיכה ורד.

המכשפה הרעה כעסה מאוד שהכישוף שלה לא
צלח, ומרוב רוגז והתנפחה כל כך שהתפוצצה
לאלפי חתיכות קטנות. ושוב פרחו וורדים בכל
גינות של המדינה.
והכל נמשך כמו קודם - מדי ערב הנסיכה ורד
יצאה על מרפסת חדרה ושרה את שיר הערש
שלה, וכל האנשים במדינה נרדמו וחלמו חלומות
פז עד אור הבוקר.